Capvespre impressionista

Degout i el pianista Alain Plan s, diumenge al claustre de la catedral JOAN SABATER.

Stéphane Degout es va mostrar com l'intèrpret expert en Debussy que és

Penúltim concert del festival Nits de Clàssica de Girona, aquesta vegada al claustre de la catedral, un marc arquitectònic incomparable, malgrat tenir una acústica difícil que perjudica els cantants i la incomoditat palesa per a una part del públic, que ha de veure el concert des d'un lateral.

El barítion francès Stéphane Degout, acompanyat pel pianista Alain Planès, va interpretar un recorregut per la mélodie impressionista de Debussy, Fauré i Ravel. El concert, però, va començar, qui sap si com a escalfament, amb un episòdic bloc dedicat a Poulenc, amb algunes de les seves simpàtiques i surrealistes cançons, moltes d'elles sobre textos de Guillaume Apollinaire. Aquí l'impressionisme només és un llunyà record i s'imposa l'atrafegament dels temps moderns, el discurs cinematogràfic i la dessacralització de l'art.

La veu de Stéphane Degout va sorprendre en aquests primers moments degut a la seva potència i robustesa. Una veu que va patir d'uns sons excessivament nasals i molestos durant el primer cicle de cançons, Le bestiaire, però que Degout va anar modelant a poc a poc a mesura que el programa anava avançant.

En el següent bloc, dedicat a Debussy, Degout se'ns va mostrar com l'intèrpret expert en aquest compositor que és. Una música de la qual coneix tots els secrets; la salmòdia misteriosa i sensual de moltes de les cançons ens va fer recordar ràpidament Pelléas et Mélisande, òpera de la qual ell en pot ser considerat un intèrpret ideal. També vam trobar evidents les autocites del mateix Debussy en la cançó Le Faune, tenint en ment la molt més famosa Prélude à l'après-midi d'un faune del mateix compositor.

El concert va continuar amb el tardoromanticisme de Fauré i va acabar amb les quixotesques cançons de Don Quichotte à Dulcinée de Ravel, que afortunadament Degout va interpretar sense caure en els tòpics folkloristes, conservant en tot moment la delicadesa cristal·lina de la melodia francesa.

La tarda convidava a deixar-se emportar per l'estètica impressionista. Després d'un dia plujós, el claustre de la catedral lluïa amb fragàncies i tonalitats sempre canviants. Els sorolls de l'aigua eren presents en una petita font i van ser el contrapunt de tot el concert.

A poc a poc va anar arribant el capvespre i sense que el públic s'adonés es van encendre uns curiosos punts de llum porpres estratègicament repartits pel claustre, provocant un aspecte màgic de l'espai. El rugit d'un avió va interrompre per uns moments l'estat d'irrealitat a què havíem arribat. Els intèrprets, ja a la part final de bisos, van tenir el bon gust d'esperar fins que el soroll passés per tornar-nos a submergir en el somni impressionista amb la subtil Le grillon (el grill) de Ravel.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 24-07-2018 Pàgina 43
-El Punt Avui. Barcelona 24-07-2018 Pàgina 31

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1437313-capvespre-impressionista.html